ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobců: **a) R. I., b) nezl. A. I., c) nezl. T. I.,** zastoupeni Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur, advokátem se sídlem Karolínská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2014, č. j. 4 A 75/2013 – 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 2. 2014, č. j. 4 A 75/2013 – 15, odmítl žalobu, kterou žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti oznámení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 9. 2013, č. j. OAM-480/DS-PR-2013, o rozhodnutí Polské republiky o přijetí zpět ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. e) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (dále jen „Dublinské nařízení“). Městský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že předmětným oznámením nebylo zasaženo do práv nebo povinností stěžovatelů, protože jim byla pouze oznámena skutečnost vyplývající z Dublinského nařízení. Toto oznámení tedy není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., a proto je vyloučeno ze soudního přezkumu podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedli, že jediný formální úkon, který vůči nim ministerstvo učinilo v průběhu řízení o určení státu zodpovědného

za posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu a o předání do tohoto státu, představuje oznámení ze dne 26. 9. 2013. Tímto aktem ministerstvo stanovilo, že státem, do kterého budou stěžovatelé předáni za účelem dokončení jejich řízení o mezinárodní ochraně, je Polská republika. Uvedeným aktem tak ministerstvo závazně určilo povinnosti, které stěžovatelé podle Dublinského nařízení mají (tj. strpět předání do Polské republiky), a je proto nutné na něj nahlížet jako na rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Ke stejnému závěru vede i aplikace čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení, podle kterého je povinností dožadujícího státu, tj. České republiky, oznámit účastníkům „Dublinského" řízení rozhodnutí tohoto státu o předání do jiného členského státu EU. Na oznámení ze dne 26. 9. 2013 je proto nutné nahlížet jako na rozhodnutí, k jehož vydání je stát podle čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení povinen. Každého rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. musí být dosaženo a každé rozhodnutí musí být vydáno způsobem upraveným v zákoně č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). To platí i tehdy, postupuje-li správní orgán podle přímo aplikovatelného právního předpisu EU, jakým je Dublinské nařízení. Vztah nařízení a správního řádu se v tomto případě řídí pravidlem *lex specialis derogat legi generali*. Proto tam, kde Dublinské nařízení žádnou speciální normu neobsahuje, aplikují se obecná ustanovení správního řádu. To platí, zejména jde-li o způsob, jakým má být rozhodnutí stěžovatelům oznámeno (§ 72 odst. 1 správního řádu), a také co se týče náležitostí, které takové rozhodnutí musí splňovat (§ 68 správního řádu). Stěžovatelé závěrem poukázali na to, že text čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení není zcela jasný, neboť z něj jednoznačně nevyplývá, zda slovem „rozhodnutí" je míněno rozhodnutí dožádaného státu o převzetí cizince, anebo rozhodnutí dožadujícího státu o předání cizince. Vzniká zde tedy interpretační problém, k jehož řešení je podle čl. 267 Smlouvy o fungování EU příslušný pouze Soudní dvůr EU. Pokud by tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že otázka významu čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení je pro posouzení této kasační stížnosti zásadní, pak podle jejich názoru nezbývá, než řízení o kasační stížnosti přerušit a obrátit se s žádostí o výklad daného ustanovení na Soudní dvůr EU. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na odůvodnění usnesení městského soudu, s nímž se plně ztotožňuje. Ministerstvo v daném případě nevydávalo žádné rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., ale v souladu s bezprostředně závazným nařízením EU (čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení) pouze stěžovatele informovalo, či slovy Dublinského nařízení jim „oznámilo", že Polská republika vydala rozhodnutí o jejich přijetí zpět. Z pochopitelných důvodů nepřichází v úvahu napadat žalobou oznámení o rozhodnutí, neboť žalobou lze napadnout pouze rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. Námitky stěžovatelů v kasační stížnosti směřují vůči nařízením EU založené praxi tzv. Dublinského řízení, což postrádá jakoukoliv relevanci, neboť bezprostředně závazné nařízení EU není možno napadat kasační stížností. Stejně tak ministerstvo neshledává žádný důvod pro položení předběžné otázky k Soudnímu dvoru EU, jelikož čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení je plně srozumitelné a zakládá povinnost dožadujícího státu informovat dotčenou osobu o rozhodnutí dožádaného státu. S ohledem na neexistenci jakéhokoliv správního rozhodnutí státního orgánu České republiky byl namístě postup městského soudu, který odmítl žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro její nepřípustnost, protože oznámení o rozhodnutí Polské republiky o přijetí zpět ve smyslu

čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení není rozhodnutím, a proto je podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno z přezkoumání soudem. Kasační stížnost tudíž ministerstvo pokládá za zcela nepodloženou a námitky v ní obsažené za irelevantní a odporující přímo závaznému právu EU. Ministerstvo proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V daném případě je nesporné, že dne 10. 9. 2013 byli stěžovatelé zadrženi příslušníky Policie České republiky z důvodu nelegálního pobytu na území České republiky. Následně jim byly v souladu s ust. čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Podle záznamu o porovnávání otisků prstů v tomto systému bylo zjištěno, že stěžovatelé podali dne 12. 7. 2013 žádost o azyl v Polské republice a o jejich žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Poté ministerstvo v souladu s čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení oznámilo stěžovatelům, že dne 16. 9. 2013 obdržela Česká republika rozhodnutí Polské republiky o jejich přijetí zpět podle čl. 16 odst. 1 písm. c) Dublinského nařízení s tím, že budou ve lhůtě šesti měsíců transferováni do Polské republiky, která je odpovědnou za posouzení jejich žádosti o azyl.

Podle čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení dožadující členský stát uvědomí žadatele o azyl o rozhodnutí o přijetí zpět příslušným členským státem. Rozhodnutí musí obsahovat odůvodnění. Obsahuje podrobnosti o lhůtě pro provedení přemístění a v případě potřeby informace o místě a dni, kde a kdy by se měl žadatel ohlásit, jestliže cestuje do příslušného členského státu sám. Proti tomuto rozhodnutí je možné podat opravný prostředek nebo je možné provést jeho přezkum. Opravný prostředek nebo přezkum týkající se tohoto rozhodnutí nemá odkladný účinek na provedení přemístění, pokud tak nerozhodnou soudy nebo příslušné orgány v jednotlivých případech, umožňují-li to vnitrostátní právní předpisy.

Ze znění citovaného článku je zřejmé, že dožadující stát, v daném případě Česká republika, má pouze povinnost uvědomit cizince o rozhodnutí o jeho přijetí zpět, které vydal příslušný členský stát, v daném případě Polská republika. Rozhodnutí o přijetí zpět může totiž vydat pouze stát, který žadatele o azyl hodlá přijmout, a nikoliv stát, který provede jeho přemístění. K uvedenému závěru lze dospět i na základě čl. 19 odst. 1 citovaného nařízení, které stanoví, že: „*Pokud dožádaný členský stát souhlasí s převzetím žadatele, uvědomí členský stát, ve kterém byla podána žádost o azyl, žadatele o* svém *rozhodnutí neposuzovat jeho žádost a o povinnosti přemístit žadatele do příslušného členského státu.*“ Tento článek sice na stěžovatele nedopadá, neboť řeší situaci, kdy cizinec podá žádost o mezinárodní ochranu i v dožadujícím členském státě, ale je z něj zřejmé, že Dublinské nařízení v tomto případě výslovně stanoví, že žadatel o azyl má být uvědomen o rozhodnutí dožadujícího státu. Je tomu tak proto, že podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v dožadujícím státě je zahájeno správní řízení, které je třeba formálně ukončit vydáním rozhodnutí. Naopak čl. 20 Dublinského nařízení řeší situaci, kdy cizinec

v dožadujícím státě žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal a správní řízení tak není zahájeno, což byl i případ stěžovatelů. Výklad čl. 20 odst. 1 písm. e) Dublinského nařízení nevyvolává tedy žádné nejasnosti, a proto Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přerušení řízení o kasační stížnosti a položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.

Podle ust. § 8 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), je ministerstvo příslušné a) k řízení o udělení mezinárodní ochrany, k řízení o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany, k řízení o povolení vstupu na území osobám, které učinily prohlášení o mezinárodní ochraně, k řízení o povinnosti setrvat v přijímacím středisku a k řízení o prodloužení doplňkové ochrany, b) k určení členského státu Evropské unie příslušného k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle ust. § 9 zákona o azylu se na řízení vedená podle tohoto zákona použije správní řád. Podle ust. § 10 odst. 1 zákona se řízení o udělení mezinárodní ochrany zahajuje podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany na tiskopise uvedeném v příloze č. 1. Podáním žádosti se rozumí vyplnění tiskopisu cizincem s pověřeným pracovníkem ministerstva.

Ministerstvo tedy vede řízení podle správního řádu pouze v případech uvedených v ust. § 8 písm. a) zákona o azylu, tj. pokud cizinec podá žádost o udělení mezinárodní ochrany, zatímco určuje-li, který členský stát EU je příslušný k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, není vedeno řízení podle správního řádu, tzn. není ani vydáváno správní rozhodnutí, které by bylo možno následně soudně přezkoumat. Závěr městského soudu, že podaná žaloba je nepřípustná, neboť oznámení ministerstva ze dne 26. 9. 2013 není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., je tedy věcně správný a v souladu s obecně závaznými právními předpisy.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu